

Izdavač
Innamorata

Autorica
Inna Moore

Lektorica
Renata Grčić

Korektura
Ina Špiček

Grafička obrada i uređenje
Calla Negra

Tisak
Booksfactory.hr, Szczecin, 2024.
Zagreb, 2024.

Sva prava pridržana. Ni jedan dio ove knjige ne može biti objavljen ili pretisnut bez prethodne suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN: 978-953-59981-0-5

COPYRIGHT© Innamorata

Dodir
Zvůjeri

INNA MOORE

„Nebo nije čulo moje *volim te*...“

PROLOG

Allegra

Sadašnjost, Engleska

„Rekao je da mu ne prilazim. Prišla sam mu.

Rekao je da ga ne gledam. Gledala sam ga.

Rekao je da odem. Ostala sam.

Prekršila sam sve njegove naredbe.

I kad mi je zabranio da ga dodirnem, dodirnula sam ga.

I kad mi je zabranio da ga poželim, poželjela sam ga.

Kad mi je zabranio da se zaljubim u njega, zaljubila sam se.

Kad mi je zabranio da ga volim, voljela sam ga.

Mogu li ga sad kriviti što mi srce krvari?

Je li on kriv ako sam sama bila svjesna njegove gorčine?”

„Mama, stani. Stani. Kakva je to bajka? Ima li sretan kraj?”

Rečenice koje su me ranjavale, čitala sam iz dnevnika, čitala sam ih iznova, ovaj put naglas svojoj kćeri. Prekinula me, zabrinuto gledajući s jastuka. Naslonjena na dlanove, ležala je potrbuške, i kao uvijek čekala svoju večernju priču.

„Nemaju sve bajke sretne krajeve.”

„Kako ne? Onda to nije bajka, mama.” Usprotivila mi se moja pametna glavica.

„Onda ću ispraviti. Nemaju sve *ljubavi* sretan kraj.”

„Želim sretan kraj ove priče. Kako se zove princeza?”

„Allegra.”

„Zove se kao ti, mama!”

„Tako je, biseru moj.” Pearl nije bila samo moje blago, već je bila sve što imam.

„Allegra mora reći princu da ga voli. Nakon toga će biti sretan kraj.” Nagnula sam glavu diveći se čistoći njezina srca.

„Rekla mu je da ga voli, ali nije čuo.” Pogled mi je poletio prema gore, a Pearl je učinila isto.

„Kako nije čuo? Neka mu kaže glasnije, neka ode do njega i neka mu nacрта, dečki nekad ne shvaćaju.”

Svrnula sam pogled na nju, na oči boje ledenog mora, one koje su me iznova podsjećale na njega. Nevidljiva ruka stegnula je moje grlo, no morala sam izustiti ono što me boljelo kao živa rana već godinama.

Birao je između mene i neba.

„Na nebu je.”

Allegra

Prošlost, Engleska

Hladan metal bio je utisnut u moju sljepoočnicu. Bila sam na tuđem terenu, bila sam uljez. Okrugli otisak cijevi pištolja na mojoj koži kao da je izvlačio strah iz mog uma. Začudo, bila sam mirna. Tijelo mi je bilo, usprkos svemu, opušteno, misli staložene dok se u njih pomalo uvlačila borbenost. Znala sam kako nikad neću zaboraviti riječi koje mi je tada uputio.

„Jedan pokret prstom i na nebu si, biseru.”

Zatvorila sam oči, ne žaleći što sam ušla u njegovu kuću, na njegovo imanje. Nepozvana. Neželjena. Mimo svih očekivanja, razuma i pravila... Ostat ću tu.

Ranije toga dana

Jedan. Dva. Tri. Četiri. Moji prsti trgali su latice ružičastih ruža koje su od sinoć na mom radnom stolu. Lionel se trudio nakon svega razvedriti me na ovaj način. Nije pomagalo.

Pet. Šest. Sedam. Kako li je lako otrgnuti ruži latice, poigrati se njezinom ljepotom, uništiti joj sjaj. Činim li ja ruži ono što je život učinio meni? Kucanje na prozoru ponukalo me da odložim ružu na stol, jer što je jedna uništena, naspram deset drugih u vazi? Ionako će uvenuti.

„Gospođo Riot?” Glas mladog Bernarda dopirao je kroz moj poluotvoreni prozor.

„Reci, dušo. Nešto se dogodilo?” Pokazala sam mu rukom vrata. Kad sam ih otvorila, stajao je tamo, zadihan i pomalo smeten.

„Znate, ne bih vas ometao, ali gospođa Rosemary kaže da nam jedino vi možete pomoći. Ona vas jako cijeni. A sad kad vijećnika nema, bojimo se kako ćete dići ruke od nas, a mi vas trebamo.”

„Pomalo, diši. Što se događa? Zašto me Rosemary nije nazvala?”
„Poslala me po vas potajno. Kako nitko ne bi znao i čuo.”

„O, Bože, pa što se događa?” Njegovo mladoliko lice bilo je zabrinuto. Bernard je vrijedno radio u lokalnoj zajednici, volontirao je nakon nastave u našoj udruzi, ali već dva mjeseca svi stanovnici Kingsleyja puštali su me na miru, mimo moje volje. Željela sam raditi i ispuniti vrijeme svrhom. Gušili su me ovi hladni zidovi, smijali mi se u lice dok su se istovremeno s njih smijala naša uokvirena lica. Bernard je popravio kapu i onda se unio u moje lice kako bi mi šapnuo.

„Imamo došljaka.”

„Dobro, i? Pa mi smo gostoljubivi, zar ne?”

„O, da, ali on nije.” Bernard je skupio usne i zavrtio glavom.

„Nije gostoljubiv?”

„Ne! Rosemary kaže kako joj se svi žale na njega, kako je bezobrazan i divlji. I viče, i psuje, i ima tog velikog psa. Žalio se na svakog tko mu je trebao pomoći, na dostavu, na sve. Zastrašujući je.”

„Ma da? Kako zastrašujući? Slični na nekakvu *zvijer*?” Morala sam upitati, jer me nakon dugo vremena nešto zabavljalo. Toliko su me izolirali misleći kako mi treba vrijeme za tugovanje, a ja sam samo trebala društvo. Bernard je slegnuo ramenima.

„Nisam ga vidio.”

„Dobro. Želiš li ući i nešto pojesti i popiti, pa mi polako sve ispričati?” najzad sam mu ponudila. Pogledao je preko mog ramena, malo se vrpeljio i onda odbio.

„Neću vam smetati, ne smijem. Samo dođite do Rosemary večeras u 19:00.” Nisam namjeravala ovo ostaviti do navečer, nego sam odmah zgrabila torbu te izašla iz kuće. Bernard je samo piljio u mene, bilo je jasno kako ovo nije očekivao.

„Ali...” kad je izustio, nepristojno sam ga prekinula.

„Rosemary je u udruzi?”

„Tako je.”

„Onda idemo tamo. Idemo to odmah riješiti.” Poslušno je otišao s druge strane mog malog Yarisa i spremno sjeo na suvozačevo sjedalo.

Ni tri minute kasnije bili smo pred prostorom udruge koju smo Rosemary i ja vodile već godinama, gdje sam, pored svega što smo činile za napredak našeg mjesta, kao odvjetnik davala besplatne pravne savjete. Preseliti se iz Oxforda u mali gradić nije bio moj prvotni san, ali zbog čovjeka koji me osvojio, otišla bih i na kraj svijeta.

On je sad na drugom mjestu, a ti si sama tu. Moja podsvijest često me bockala. Kao da se nešto u meni bunilo posljednjih tjedana, samo još nisam mogla shvatiti što. Nešto se kuhalo i samo čekalo da izbije iz mene. Htjela sam plakati, ali suza nije bilo. Sve što je u meni bilo postojano, bila je praznina. Parkirala sam automobil pred udrugom i zagledala se u prozore na trenutak. Rosemary je sve preuzela na sebe i bilo je krajnje vrijeme vratiti se na posao.

„Idite vi unutra. Ja ću ovdje pričekati.” Stav ovog mladića davao mi je na znanje kako situacija nije bajna. Tko je došljak i zašto je tajna? I zašto su, zaboga, svi bili usplahireni i zabrinuti? Nije me pokolebalo ništa, čak ni kad je pored mene izašao namrgođeni gospodin Percy, vlasnik dućana prehrane.

„Poštovanje, gospođo Riot”, procijedio je i dodirnuo obod svojeg šešira. Nisam ga stigla ni pozdraviti koliko brzo je izjurio. Jesenji dan bio je topao i sunčan, ali moje tijelo predosjećalo je oluju. Uvijek je postojala ta jedna bol koja bi me posjetila kad se vrijeme mijenjalo i sad sam je osjećala. No spremno sam stala pred vrata našeg ureda i pokucala, ureda koji smo Rosemary i ja dijelile kao voditeljice udruge.

„Oh! Pa rekla sam malome da dođeš navečer!” procijedila je s isprikom u očima. Ispustila je na stol hrpu papira i sjela u naslonjač, duboko uzdahnuvši.

„Ja sam htjela doći odmah. Reci mi što se događa. I samo da te obavijestim, vraćam se i ne želim prigovore. Nitko ne odmara dva mjeseca.”

„U pravu si, ali nisi koristila godišnji odmor ove godine pa je bilo u redu da se malo odmakneš od posla. Sve ovo ipak iscrpi.” Već u dubokoj menopauzi, stala se hladiti listom papira. Bilo je vidljivo koliko je rastrgana zbog posla, ali previše obzirna da bi mi to rekla. Sjela sam na svoje mjesto i zauzela pozu za slušanje. „Ne bih te zvala da ne mislim kako sad jedino ti možeš pomoći. Jer, borim se već mjesec dana.”

„Mjesec dana nešto se događa i ti mi tek sad kažeš? Rosemary, želim čuti sve. Jesmo li u problemu?”

„O, ne. Nismo mi. Naše naselje je u problemu. Taj čovjek... unosi kaos. Ljudi mi se dolaze žaliti. Pitati što učiniti u vezi s njim.” Prije nego što je nastavila govoriti, uzela je onu hrpu papira i stavila ih preda me. Bila je jedna od onih ljudi koji su sve zapisivali na papir. Vjerovala je svojim rukama, iako je pamtila sve. Kompjuter je bio samo za komunikaciju, iako je i tu telefon prednjačio. „Izvoli. Toliko prigovora na njega, jednako koliko i njegovih na usluge koje mu pružaju naši obrtnici.”

„On se žali? Na koga?” upitala sam prije nego što sam primila prvi list u ruke.

„Na sve! Na pekara, na gospodina Percyja, čak i na gospođu Marian i njezine piliće.”

„Zaboga...” Pogled mi je pao na popis mještana koji su imali obrte ili radionice i mogli pružiti uslugu. Na sve se požalio! Jedni su bili prespori, drugi su došli nenajavljeni, treći su ušli neovlašteno na njegov posjed. Jednak je bio i popis pritužbi koje su mještani uputili na njega.

„Allegra, on doslovce narušava mir u naselju. Stvara metež i nezadovoljstvo. Gospodinu Percyju pojačao se gastritis. Sirotog Bernarda je preplašio pustivši nekakvu psinu na njega. Ostavio mu je sve vrećice s mesom pred ogradom. Pitaju nas kako je moguće da nismo znali da će se doseliti.”

„Gdje se doselio?” Grč u želucu podsjetio me kako danas nisam ništa jela, ali me nervoza držala više kao neki predosjećaj.

„Kupio je imanje starog Lorda.”

„Ozbiljno? Šteta. To imanje...”

„Da. Točno tako. Imali smo planove s time. Ali kupio ga je preko noći. Preduhitrio nas je.”

„Naravno, nismo očekivali kako će doći neki stranac i kupiti zapušteno zemljište.”

„O, da. Samo što on nije stranac. Mislim, jest nama, ali tebi nije. Malo smo ga istražili.” Smeteno sam podigla pogled prema Rosemary.

„Meni nije stranac? Misliš, poznajem ga?”

„Iz istog ste grada, išli ste u isti razred u osnovnoj školi.”

„Zaista?” U trenu su mi kroz misli prošla lica starih kolega, tek pokoje ime, jer osnovna škola izgledala je tako daleko. Rosemary je kimnula i blago mi se nasmiješila, kao da me sažalijeva.

„Onda? Kako se zove?”

„Hunter. Hunter Knox.”

Hunter Knox. Ponavljala sam njegovo ime dok sam se vozila kući, dok sam ostavljala stvari i spremala se na toplu kupku. Opet ona bol. Toplina je pomagala mojoj nutrini, stoga sam si napunila kadu i samo uronila. Nutrina kao da je vapila za ispunjenjem svoje svrhe.

Hunter Knox.

Oči su mi počivale na bijelom zidu, ali Hunterova slika slagala se kao kockice. On, mršav i simpatičan, miran i uzoran, on kao mali štreber opsjednut avionima. Sjećala sam ga se dosta dobro. Vozili smo se u istom kombiju kad bi nas starci na smjene vodili u školu. Nosio je tatinu pilotsku kapu, salutirao na ulazu u razred. I dok su ga drugi smatrali čudakom, ja sam htjela biti njegova prijateljica. Hunter je bio pametan. Znao je sve, toliko toga o svijetu, o čudima, zavjerama. Stoga mi je bilo nepojmljivo ovo što sam doznala o njemu. Je li ga Rosemary potpuno istražila? S kim je živio na imanju? Zašto je uopće došao ovamo?

Što sam mogla napraviti? Otići tamo i razgovarati s njim? Toliko sam bila u nedoumici zbog pritužbi da mi se činilo kako je sve to bio netko drugi, jer Hunter Knox, onaj koji je gđi Mosley svako jutro šetao psa prije škole i starom Milfordu besplatno kosio travu, bio je pristojniji od ikoga. Bio je oličenje pristojnosti.

Izašla sam iz kade i osvrnula se po svojoj praznoj kući. Jesam li imala nešto bolje čemu sam se mogla posvetiti? Mogla sam probati, no... Moj krevet nije trebalo namještati, nisam u njemu spavala tjednima. Nije bilo suđa za oprati, tuđe odjeće za osušiti, nigdje tragova života. Mogla sam sve pustiti kako jest. Mogla sam probati, ali nisam.

Pet minuta kasnije bila sam na putu prema imanju starog Lorda, na rubnom dijelu naselja. Napravila sam jednu pametnu stvar, kod mesara Jordyja kupila sam veliki komad mesa za psa. Put koji je vodio do imanja bio je zemljani i nimalo prikladan za gradski automobil, no nisam imala namjeru vratiti se u prazan dom. Hunter Knox došao je u moje mjesto, gnjavio je moje sumještane, a ja sam bila tu da im pomognem. Računali su na mene. Barem netko jest.

Sunce se sakrilo iza oblaka kad sam parkirala svoj Yaris ispred njegove metalne ograde. Pogled mi je pucao na prostrano imanje ograđeno žicom. Ovo je definitivno bilo nešto novo. Što je Hunter namjeravao sa starim imanjem koje nije bilo obrađivano godinama? Ako sam se i pomislila vratiti, sad mi znatiželja nije dala da se pokolebam.

Čvrsto stežući vrećicu s komadom mesa, zakoračila sam prema ogradi. Bila je zaključana, okovana lancima i nije bilo načina da je otvorim. Odmah sam odustala od pokušaja provale, ali pogled na visinu ograde dao mi je ideju. Bila sam vitka i okretna, stoga sam hrabro zakoračila na ogradu u namjeri da je preskočim. I uspjela sam!

Čim su moja stopala dotakla tlo, oglasio se pasji lavež, i to ne običan lavež, već gromoglasan i opasan. Zvučao je kao režanje zvijeri. Ukipljena, pomaknula sam glavu samo malo u stranu i ugledala ogromnog psa. Lanac oko njega bio je namotan na hrpi i nisam bila sigurna do koje duljine je slobodan prići mi. Nisam htjela

riskirati. Ono malo odvažnosti natjeralo me da otvorim vrećicu i bacim mu komad mesa. Srećom, sletio je blizu njega. Onjušio ga je i onda se predao na žvakanje. Držeći ga na oku, počela sam se kretati prema kući. Srce mi je tuklo u grlu, a čelo se počelo znojiti. Pokušala sam obuzdati disanje, ali koraci su me počeli izdavati. Bila sam deset metara od kuće kad je psina podigla pogled i shvatila da je pokušavam nadmudriti. U isti tren kad je zalajao i potrčao, dala sam se u trk kao nikad u životu.

Čak sam i vrisnula te zgrabila kvaku u nadi da će mi se nebo smilovati: vrata su bila otključana.

Uletjela sam unutra u polutamu, zadihana se naslonila na vrata i nervoznim smijehom ispunila prostor. Lavež je utihnuo, ali onda je udarce mog srca zaustavio prodoran glas praćen dodirom metala na moju sljepoočnicu.

„Jedan pokret prstom i na nebu si, biseru.”